

“UNA DE LES POQUES COSES QUE AL NEOLIBERALISME LI RESTEN PER CONQUERIR ÉS L’OFICINA DE FARMÀCIA”

Entrevista a Eduard Litrán, autor del llibre ‘Tiburones en la farmacia. Liberalización de la farmacia, privatización de la sanidad y desgobierno económico global’

Llicenciat en farmàcia i especialitzat en comunicació estratègica per EADA, Eduard Litrán va deixar enrere una dècada dedicada a un bufet jurídic especialitzat en traspassos de farmàcia per estudiar la situació del sector farmacèutic i la seva relació amb el sistema econòmic. El fruit d’aquest treball és el llibre ‘Tiburones en la farmacia’ (de venda a internet: tiburonesenlafarmacia.com), on exposa la seva visió crítica sobre la desregulació de les polítiques neoliberals i a través del qual el farmacèutic pot conèixer més sobre la seva professió.

Pregunta: Quins són aquests taurons que amenacen la farmàcia?

Resposta: Principalment, el sistema econòmic i financer, que ens han portat a la crisi actual.

P. Com s’explica que la farmàcia a Espanya hagi resistit als interessos liberalitzadors, aguditzats amb la crisi?

R. Certament, una de les poques coses que al neoliberalisme li resten per conquerir és l’oficina de farmàcia, que fins ara ha oposat resistència perquè corporativament és forta. No obstant això, quan em dedicava als traspassos de farmàcies, vaig observar que la posició negociadora de la farmàcia és cada cop més dèbil, enfront les pressions desreguladores de les grans cadenes. Aquí va ser quan vaig començar a tirar del fil i documentar-me.

P. Penses que tard o d’hora la liberalització a la farmàcia acabarà arribant?

R. Penso que la liberalització és evitable, però cal tenir bons arguments. Aquests

són sobretot sanitaris, i la Comissió Europea ja va dir que la Sanitat està per sobre de l’economia i que cada estat membre pot regular com consideri oportú perquè la seva població tingui la millor assistència possible.

P. Així, on és l’amenaça?

R. Per mi, l’amenaça més greu és que torni a produir-se una crisi econòmica i s’hagi de tornar a parlar de retallades, que afectaran la Sanitat pública i la farmàcia. Si això succeeix, les oficines de farmàcia més debilitades ho tindran molt difícil davant les pressions del capital extern, com ha passat a Itàlia, on un percentatge de la farmàcia ja pot ser de capital no farmacèutic.

P. Davant d’això, quina ha de ser la resposta de la farmàcia?

R. El problema és que, demagògicament, és fàcil defensar que la propietat de la farmàcia no es limiti als farmacèutics. Per mi, la resposta última es troba en la responsabilitat del farmacèutic com a professional sanitari, que l’anteposa a la d’empresari. Quan vaig començar a documentar-me, ho vaig fer amb la ment molt oberta i evitant prejudicis. A més, no sóc propietari de farmàcia ni tinc cap interès en defensar el model, però ho faig, per una qüestió ètica.

P. En el llibre, afirmes que el sistema econòmic hauria d’aprendre de la farmàcia?

R. Un professional de salut té un equilibri innat entre guanyar-se la vida i oferir un servei a la societat. Tal com explico al llibre, sempre hi haurà farmacèutics, metges i infermeres als camps de refugiats, perquè en la seva professió sempre es troba intrínseca l’ajuda als demés. El sistema polític i financer hauria d’aprendre dels farmacèutics en aquest sentit.

P. Però aquest sistema al que et refereixes també té els seus arguments.

R. Les grans corporacions poden atacar el model amb arguments durs. Si es torna a produir una crisi i un pacient mor com a conseqüència dels impagaments, aquest fet seria molt atractiu mediàticament i afa-

voriria a qui vulgui entrar en la propietat de les farmàcies.

P. La funció dels mitjans de comunicació és molt important?

R. Efectivament, i en aquest punt, cal transmetre a la societat els valors de la farmàcia, per tal que, en el moment que un partit polític vulgui canviar el model d’ordenació farmacèutica, es vegi que pot perdre vots. Si la societat entén que en la farmàcia té un aliat en salut, serà més difícil que els governants tinguin la temptació de desregular el model.

P. Per què en el llibre afirmes que en els impagaments a farmàcies hi ha hipocresia?

R. Quan escrivia el llibre, es va publicar la Resolució del Parlament de Catalunya, aprovada per tots els partits, que avala la integració de la farmàcia en el sistema públic. Mentrestant, s’acumulaven importants retards en el pagament, de tal manera que aquesta qüestió es va convertir en una eina de pressió política entre administracions. Si la salut dels ciutadans és la prioritat, haurien de demostrar-ho pagant els medicaments. L’expressió ‘impagaments a farmàcies’ és una manipulació, perquè, en realitat, l’impagament és als ciutadans, i el farmacèutic està fent de tallafocs perquè la població disposi de la seva medicació.

P. Proposes alguna solució per evitar la liberalització?

R. Penso que potser s’han de fer canvis des de dins perquè no te’ls facin des de fora. El sector s’ha de posar a treballar conjuntament, la corporació col·legial, les empresarials de farmàcies, la patronal dels laboratoris, etc, i arribar a un consens com a professió.

